

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/88/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2621010325
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2621010325.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Pavla Macháča a členov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Dušana Szabó, v trestnej veci proti obžalovaným U. D. a U. B., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona a iné, o odvolaniach oboch obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Senica 18. októbra 2021, č. k. 1T/56/2021-997, na verejnom zasadnutí konanom 17. marca 2022 v Trnave, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanému U. D. v celom rozsahu zrušuje.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný U. D., nar. X.X.XXXX v P., trvalé bydlisko P., W. XXXX/XX, t. č. vo výkone väzby v ÚVV Leopoldov,

uznáva za vinného, že

obžalovaní U. D., U. B. a ods. P. Q. po predchádzajúcej vzájomnej dohode spočívajúcej vo fyzickom napadnutí a olúpení poškodeného F. T., poškodeného dňa 07.01.2021 v Senici prostredníctvom L. U. vylákali na parkovisko, ktoré sa nachádza pred vjazdom do vojenského areálu Záhorie vľavo, ktorý a nachádza medzi Jablonicou a Senicou, pričom ide o bývalú železničnú zastávku Hlboké, kam poškodený prišiel 07.01.2021 v čase okolo 18.00 h na osobnom motorovom vozidle Volkswagen Passat spolu s L. U., kde k poškodenému po vystúpení z vozidla ihneď obž. U. B. na osobnom motorovom vozidle Volkswagen Golf priviezol ods. P. Q., ktorý držal v ruke pištoľ a obž. U. D. a ktorí po tom ako vystúpili z vozidla fyzicky napadli poškodeného tak, že ho udierali do oblasti tváre a kopali ho, pri tom poškodený spadol na zem a ods. P. Q. namieril na hlavu poškodeného pištoľ, udrel poškodeného rukoväťou pištole do tváre a vyhrážal sa mu zabitím a od poškodeného žiadali všetky peniaze a následne ods. P. Q. trhal poškodenému vrecko na bunde, kde mal poškodený peňaženku, na čo poškodený peňaženku vydal, z ktorej ods. P. Q. vytiahol finančnú hotovosť o výške 480,- €, ktorú si ponechal ods. P. Q. a obž. U. D. prinútili poškodeného, aby ich na osobnom motorovom vozidle Volkswagen Passat zaviezol k nemu domov pre ďalšie peniaze, na čo ich poškodený zaviezol pred rodinný dom s č. p. XXX v T. kam ich nasledoval obž. U. B. vo vozidle Volkswagen Golf, kde obžalovaní U. D. a ods. P. Q. vošli s poškodeným za bránu rodinného domu s č. p. XXX a tuná im poškodený musel ukázať tašku s tým, že v nej žiadne peniaze nemá, načo mu ods. P. Q. povedal, že ak o uvedenom skutku niekomu niečo povie, tak ho zabijú a podpália mu dom, potom z dvora rodinného domu odišli a nastúpili do vozidla Volkswagen Golf, na ktorom ich obž. U. B. z miesta odviezol do Senice, čím obžalovaní a ods. P. Q. spôsobili F. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T. XXX majetkovú škodu odcudzením finančnej hotovosti vo výške 480,- € a ods. P. Q. a obž. U. D. fyzickým útokom pohmoždenie hrudníka maximálne v prednej podpazušnej čiare a medioklavikulárnej čiare na ľavej strane, tržnú ranu na dolnej pere v dĺžke 3 cm, odierky na čele a pravom uchu, odierky v ústnej dutine v miestach zubov 12 a 22, zlomeninu vonkajšieho členka vpravo

bez posunu lomnej plochy, trieštivú zlomeninu zadnobočnej steny ľavej čelustnej dutiny s obsahom krvi v nej a voľným vzduchom v okolitých mäkkých tkanivách navonok od čelustnej dutiny a hemosinus - zakrvácanie čuchovej dutiny vľavo s dobou liečenia 4 až 6 týždňov,

t e d a

- spoločným konaním proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou,

č í m s p á c h a l

- zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

Za to sa
o d s u d z u j e

podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. sa poškodení F. T., nar. XX.XX.XXXX v Q., trvalé bydlisko T. XXX a Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. Bratislava, so sídlom Panónska cesta 2, Bratislava, IČO: 35 937 874, so svojimi nárokmi na náhradu škody odkazujú na civilný proces.

III. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanému U. B. zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

IV. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný U. B., nar. XX.XX.XXXX v L., trvalé bydlisko T. XXX, t. č. vo výkone väzby v ÚVV Leopoldov,

o d s u d z u j e

podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 37 písm. m/, § 38 ods. 4, § 41 ods. 2 Trestného zákona na úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona sa mu ukladá aj trest prepadnutia veci, a to 1 ks mobilný telefón zn. Huawei P20 lite, IMEI1: 865464044459875 a IMEI2: 865464044491886 v modrom obale s popraskaným displejom aj obalom, SIM kartou T-mobile s č. 894210218002617177-9L, SIM kartou Tesco mobile s č. 894210469920378395 bez pamäťovej karty.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát - Slovenská republika.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom Okresného súdu Senica (ďalej len okresný súd) z 18. októbra 2021, č. k. 1T/56/2021-997, bol obžalovaný U. D. (ďalej tiež obž. D.) uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.) s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a obžalovaný U. B. (ďalej tiež obž. B.) v bode 1/ zo

zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. ako pomocník podľa § 21 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. a v bode 2/ z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1. obžalovaní U. D., U. B. a ods. P. Q. po predchádzajúcej vzájomnej dohode spočívajúcej vo fyzickom napadnutí a olúpení poškodeného F. T., poškodeného dňa 07.01.2021 v Senici prostredníctvom L. U. vylákali na parkovisko, ktoré sa nachádza pred vjazdom do vojenského areálu Záhorie vľavo, ktorý a nachádza medzi Jablonicou a Senicou, pričom ide o bývalú železničnú zastávku Hlboké, kam poškodený prišiel 07.01.2021 v čase okolo 18.00 h na osobnom motorovom vozidle Volkswagen Passat spolu s L. U., kde k poškodenému po vystúpení z vozidla ihneď obž. U. B. na osobnom motorovom vozidle Volkswagen Golf priviezol ods. P. Q., ktorý držal v ruke pištoľ a obž. U. D. a ktorí po tom ako vystúpili z vozidla fyzicky napadli poškodeného tak, že ho udierali do oblasti tváre a kopali ho, pri tom poškodený spadol na zem a ods. P. Q. namieril na hlavu poškodeného pištoľ, udrel poškodeného rukoväťou pištole do tváre a vyhrážal sa mu zabitím a od poškodeného žiadali všetky peniaze a následne ods. P. Q. trhal poškodenému vrecko na bunde, kde mal poškodený peňaženku, na čo poškodený peňaženku vydal, z ktorej ods. P. Q. vytiahol finančnú hotovosť o výške 480,- €, ktorú si ponechal ods. P. Q. a obž. U. D. prinútili poškodeného, aby ich na osobnom motorovom vozidle Volkswagen Passat zaviezol k nemu domov pre ďalšie peniaze, na čo ich poškodený zaviezol pred rodinný dom s č. p. XXX v T. kam ich nasledoval obž. U. B. vo vozidle Volkswagen Golf, kde obžalovaní U. D. a ods. P. Q. vošli s poškodeným za bránu rodinného domu s č. p. XXX a tuná im poškodený musel ukázať tašku s tým, že v nej žiadne peniaze nemá, načo mu ods. P. Q. povedal, že ak o uvedenom skutku niekomu niečo povie, tak ho zabijú a podpália mu dom, potom z dvora rodinného domu odišli a nastúpili do vozidla Volkswagen Golf, na ktorom ich obž. U. B. z miesta odviezol do Senice, čím obžalovaní a ods. P. Q. spôsobili F. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T. XXX majetkovú škodu odcudzením finančnej hotovosti vo výške 480,- € a ods. P. Q. a obž. U. D. fyzickým útokom pohmoždenie hrudníka maximálne v prednej podpazušnej čiare a medioklavikulárnej čiare na ľavej strane, tržnú ranu na dolnej pere v dĺžke 3 cm, odierky na čele a pravom uchu, odierky v ústnej dutine v miestach zubov 12 a 22, zlomeninu vonkajšieho členka vpravo bez posunu lomnej plochy, trieštivú zlomeninu zadnobočnej steny ľavej čeľustnej dutiny s obsahom krvi v nej a voľným vzduchom v okolitých mäkkých tkanivách navonok od čeľustnej dutiny a hemosinus - zakrvácanie čuchovej dutiny vľavo s dobou liečenia 4 až 6 týždňov,

2. obžalovaný U. B. dňa 07.01.2021 viedol v čase asi od 18.00 h osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen Golf, striebornej farby, EČ: SE 261 DC v cestnej premávke v meste Senica, následne z mesta Senica viedol toto vozidlo po ceste III. triedy č. 1152 z mesta Senica do obce W., následne po ceste III. triedy č. 1153 na železničnú zastávku W. a následne po triede I. triedy č. 51 do obce T. a následne späť po ceste III. triedy do mesta Senica, a to aj napriek tomu, že má trestným rozkazom Okresného súdu Senica zo dňa 12.11.2020, sp. zn. 0T/32/2020, právoplatným dňa 12.11.2020 uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na dobu dva roky, ktorý mu začal plynúť dňom právoplatnosti trestného rozkazu.

2. Okresný súd za to obž. D. odsúdil podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h/, § 38 ods. 4, § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov a 8 (osem) mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

3. Obž. B. okresný súd za to odsúdil podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h/, m/, § 38 ods. 4, § 41 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne mu podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. uložil aj trest prepadnutia vecí, a to 1 ks mobilný telefón zn. Huawei P20 lite, IMEI1:865464044459875 a IMEI2:865464044491886 v modrom obale s popraskaným displejom aj obalom, SIM kartou T - mobile s č. 894210218002617177-9L, SIM kartou Tesco mobile s č. 894210469920378395 bez pamäťovej karty s tým, že podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát - Slovenská republika. Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. obž. B. okresný súd uložil aj ochranné protitoxikomanické liečenie, ktoré sa podľa § 74 ods. 1 Tr. zák. vykoná ambulantnou formou.

4. Nakoniec okresný súd podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodených F. T. a Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a. s. odkázal s ich nárokmi na náhradu škody na civilný proces.

5. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu strán 4 až 42. Krajský súd nepovažoval za potrebné rekapitulovať predmetné odôvodnenie z dôvodu, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. S podstatnými a pre vec rozhodujúcimi právnymi námietkami obhajoby sa riadne vysporiadal už okresný súd a pokiaľ

vôbec nechal otvorenú nejakú spornú otázku, s touto sa krajský súd vyrovná v ďalej v texte tohto odôvodnenia. V tejto súvislosti krajský súd pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

6. Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní a poučení o opravnom prostriedku sa prokurátor ohľadom obž. D. vzdal práva na podanie odvolania, ohľadom obž. B. si ponechal lehotu, ktorá mu márne uplynula. Obž. D. ihneď zahlásil odvolanie a obž. B. si ponechal lehotu na vyjadrenie, pričom následne doručil okresnému súdu 2.11.2021 prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Adriána Caka písomné odvolanie voči všetkým výrokom rozsudku.

7. Obhajca JUDr. Adrián Cako v písomnom odvolaní uviedol nasledovné:

„Vykonaným dokazovaním nebola preukázaná subjektívna stránka zločinu pre ktorý som bol odsúdený, teda úmysel poskytnúť inému pomoc, aby sa zmocnil cudzej veci použitím násilia. Súd sa pred rozhodnutím nevysporiadal so všetkými zistenými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, pričom zistené skutočnosti nevyhodnotil vo vzájomných súvislostiach. Zohľadnené neboli zistené skutočnosti, že poškodený T. mal záujem o moju priateľku svedkyňu U., že ma pred ňou ohováral a urážal a že mi jeho záujem o moju priateľku prekážal. Zo skutočností zistených v súvislosti so záujmom poškodeného T. o moju priateľku a skutočností zistených výsluchom odsúdeného Q., ktorý na hlavnom pojednávaní povedal, že som vedel, že T. dostane po príchode na miesto skutku pár faciek za to, že mi obťažoval frajerku, je možné vyvodit' motív, pre ktorý som viezol dotyčné osoby na miesto skutku a to že dôvodom odvozu bola pomsta za obťažovanie mojej priateľky a nie pomoc spáchať lúpež. Vina zo skutku v bode 1 rozsudku mi bola vyslovená aj na základe skutočností zistených zo zápisníc o mojom výsluchu z prípravného konania, ktoré boli celé prečítané na hlavnom pojednávaní bez splnenia zákonnej podmienky na ich prečítanie. Na hlavnom pojednávaní som nevyužil svoje právo nevypovedať, ku skutku som sa vyjadril a odpovedal som na všetky položené otázky. Z dôvodu rozporov v mojich výpovediach, pre ktoré navrhol prokurátor prečítať zápisnice z prípravného konania, nebol dôvod na prečítanie celých zápisníc, ale prečítanie len tých častí, ktorými bolo možné rozpory odstrániť, čoho dôsledkom došlo k nezákonne získaným dôkazom použitým pre záver o mojej vine zo zápisníc z prípravného konania. Aj napriek tomu, že skutočnosti zistené zo zápisníc sú nezákonne zistené dôkazy, tieto nedokazujú môj úmysel spáchať trestný čin, pre ktorý som bol odsúdený. Moja vedomosť, že pôvodne obžalovaný Q. si ide vziať od poškodeného T. niečo, čo mu má poškodený vrátiť a že poškodený T. pri tej príležitosti dostane pár faciek z dôvodu pomsty za obťažovanie mojej priateľky, nedokazuje moju vedomosť o tom, že dôjde k použitiu násilia s cieľom zmocniť sa cudzej veci. Na hlavnom pojednávaní mi nebolo umožnené spraviť vyhlásenie ku skutku ktorý je uvedený v bode 1 rozsudku z dôvodu, že skutok uvedený v bode 1 a bode 2 rozsudku bol uvedený v obžalobe ako jeden skutok, čím došlo k porušeniu § 257 Trestného poriadku (ďalej len Tr. por.). Na hlavnom pojednávaní som sa priznal a oľutoval som spáchanie prečinu marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák., preto som mal právo na priznanie poľahčujúcej okolnosť podľa § 36 písm. 1) Tr. zák., ktorá mi priznaná nebola. Osoba L. U. podľa svojej vlastnej výpovede poškodeného T. vylákala na miesto skutku a ako sama počas výsluchu uviedla vedela, že tento bude okradnutý a že môže vyfasovať po príchode na miesto skutku. Osoba L. U. preto nie je svedok skutku uvedeného v obžalobe, ale je jedným z páchatel'ov takéhoto skutku. Podľa zákona osoba podozrivá zo spáchania trestného činu nesmie byť vypočúvaná ako svedok, nakoľko jej hmotnoprávne postavenie je od hmotnoprávneho postavenia svedka zásadne odlišné. Podľa § 127 ods. 1 Tr. por. je svedok povinný vypovedať čo mu je známe o trestnom čine a o páchatel'ovi trestného činu, z čoho vyplýva že páchatel' trestného činu nemôže byť svedkom vlastnej trestnej činnosti a nemôže byť v pozícii svedka nútený vypovedať pravdu o tom, čo mu je známe o trestnom čine a o osobách podozrivých z trestného činu alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie. Tr. por. výslovne počíta so situáciou, že sa z inak podozrivej osoby zo spáchania trestného činu môže stať svedok v trestnom konaní. Ide o právny inštitút „dočasného odloženie vznesenia obvinenia“ podľa § 205 Tr. por., ktorý je procesno - právnym nástrojom umožňujúcim zákonným spôsobom dočasne zmeniť procesné postavenie osoby, ktorá by bola inak čelila obvineniu, na svedka, čo je prípustné realizovať iba za splnenia zákonných podmienok špecifikovaných v § 205 ods. 1 Tr. por., pričom až momentom vyhotovenia záznamu o dočasnom odložení vznesenia obvinenia sa osoba podozrivá zo spáchania trestného činu stáva svedkom (napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.08.2012 sp. zn.: 2 To 1/2012 uverejnené v zierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky R 53/2013). Dôkazy získané výsluchom svedkyne L. U. sú nezákonne získané dôkazy a ako také sú nepoužiteľné v trestnom konaní.“

8. Vzhľadom na vyššie uvedené obž. B. navrhol, aby Krajský súd v Trnave podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

9. Obž. B. zahlásené odvolanie doplnil ďalším písomným podaním prostredníctvom svojho obhajcu, v ktorom uviedol nasledovné:

V rámci subjektívnej stránky sa vyžaduje, aby úmysel pri pomoci smeroval ku konkrétnemu trestnému činu. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že som nemal vedomosť o tom, že obžalovaní Q. a D. idú za poškodeným T. preto, aby sa pomocou násilia zmocnili jeho vecí. Bolo preukázané iba to, že som vedel, že môže dôjsť k fyzickému kontaktu medzi poškodeným a Q. resp. medzi poškodeným a D. a že poškodenému môže byť ublížené na zdraví. Súd pri hodnotení veci a závere o mojej vine zo zločinu podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona vychádzal z mojej výpovede z prípravného konania, ktorá jednak nepreukazuje môj úmysel pomôcť pri spáchaní zločinu lúpeže a ktorá bola na hlavnom pojednávaní prečítaná bez zákonnom vymedzeného dôvodu čoho dôsledkom skutočnosti zistené mojim výsluchom v prípravnom konaní nemôžu byť podkladom na rozhodnutie. Úvaha súdu o naplnení subjektívnej stránky (strana 40. napadnutého rozsudku), že pôvodne spoluobžalovaný P. Q. mi povedal, že ide poškodenému zobrať drogy a že ho ani nejak extrémne nebude byť úvaha svojvoľná, pretože je založená na častiach mojich vyjadrení vytrhnutých z kontextu a vzájomných súvislostí. Počas svojho výsluchu v prípravnom konaní, z ktorého súd (nezákonne) vychádzal pri hodnotení veci som povedal, že sme sa v aute nerozprávali o lúpeži peňazí, ale iba o zobrať drogy a vysvetlení T., že nie je v Q., že má skončiť a mne a priateľke má dať pokoj. Ďalej som počas výsluchu uviedol, že Q. mi v aute povedal, že ho (T.) ani nejak extrémne nebude biť, že mu dá len facku a povie mu, že tu je v jeho rajóne a že nech nerobí problémy. Ďalej som uviedol, že som nevedel, že mu zoberie hotovosť. Počas svojho výsluchu v prípravnom konaní som nedával do súvislosti zbitie poškodeného so vzatím drogy a z obsahu mojej výpovede takúto súvislosť ani nie je možné vyvodiť. Zo skutočností zistených mojim výsluchom v prípravnom konaní vyplýva, že som nemal vedomosť a ani som nebol uzrozumený s tým, že proti poškodenému bude použité násilie za účelom zmocnenia sa jeho vecí. Predtým ako sa stal skutok v bode 1. napadnutého rozsudku som bol uzrozumený s tým, že poškodenému môže byť ublížené na zdraví a obžalovaných Q. a D. som na miesto skutku za poškodeným viezol s takým vedomím. Skutok v bode 1. napadnutého rozsudku preto v najprísnejšom možnom prípade odôvodňuje právnu kvalifikáciu skutku podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. spáchaného formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zák. Použitie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák. za súčasného použitia § 41 ods. 2 Tr. zák. je nedôvodné a nezodpovedá ustálenej judikatúre.

10. Vzhľadom na vyššie uvedené obž. B. navrhol, aby Krajský súd v Trnave podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol, prípadne aby zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 285 písm. c) Tr. por. ho oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry Senica za zločin podľa § 188 ods. 1 ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák.

11. Obž. D. zahlásené odvolanie odôvodnil osobitným písomným podaním prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jaroslava Máleka nasledovne:

Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku uznanie viny vo vzťahu k mojej osobe za spáchanie skutku právne kvalifikovaného ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na ustanovenia § 138 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. založil na svojom závere (viď str. 39 - riadok 23 až 50), že svedkyňa L. U. mala zbraň u pôvodne spoluobžalovaného P. Q. vidieť, a je zrejmé, že túto u pôvodne spoluobžalovaného som mal vidieť i Ja, keď som mal ako prvý zaútočiť na poškodeného, a to v čase keď pôvodne spoluobžalovaný P. Q. mal na poškodeného mieriť so zbraňou. Skutočnosť že som mal ísť, alebo som mal ísť povedať spoluobžalovanému U. B., aby išiel za nami a teda zbraň v rukách pôvodne spoluobžalovaného P. Q. som vidieť nemal, mala byť vyvrátená výpoveďou obžalovaného U. B., ktorý mal vypovedať, že auto poškodeného zastavilo pri ňom a pôvodne spoluobžalovaný P. Q. mu mal povedať, že má ísť za nimi do T. a zhodne s ním v tomto smere mala vypovedať i svedkyňa L. U.. Čiže mal som vidieť zbraň u pôvodne spoluobžalovaného P. Q. a napriek tomu som mal s pôvodne spoluobžalovaným P. Q. útočiť na poškodeného. Poškodený mal tiež vypovedať že som mal vidieť ako spoluobžalovaný P. Q. poškodenému berie peniaze ktoré peniaze poškodený nechcel vydať, takže zvnútra bundy si mal držať peňaženku, táto mu mala byť vytrhnutá aj s vreckom bundy, čo má preukazovať aj fotodokumentácia (obrázok č. 15) vyhotovená k zápisnici o prehliadke tela poškodeného a obdobnom úkone. I keď nemalo byť vykonaným dokazovaním preukázané, že som mal mať u seba nejakú zbraň - nôž, o tom, že som mal mať pri skutku veľký nôž mala vypovedať v prípravnom konaní len svedkyňa L. U., ktorá si však už v neskoršej výpovedi tým nebola istá, a potom čo som mal vidieť zbraň v rukách pôvodne spoluobžalovaného P. Q. som nemal upustiť

od útoku na poškodeného, čím som sa teda mal stotožniť s konaním pôvodne spoluobžalovaného P. Q. a mal som tak konať v spolupáchateľstve. Mal som teda vedieť že mojim konaním môžem porušiť alebo ohroziť záujem chránený Tr. zák. Pre vyvodenie mojej trestnej zodpovednosti za daný skutok mala stačiť aj dohoda konkludentná, malo byť irelevantné, že so zbraňou útočil jeden alebo obaja obžalovaní. Keďže pri spolupáchateľstve zodpovedá každý zo spolupáchateľov ako keby trestný čin spáchal sám, prvostupňový súd ma uznal za vinného tak, ako mi to mala klásť za vinu obžaloba.

II. Poukázanie na nesprávnosť skutkových zistení súdu s poukázaním na ich vplyv objektivnosti rozhodnutia vo veci samej:

Nielen v súvislosti s mojimi doterajšími tvrdeniami v tomto trestnom konaní, ale ani v priebehu dokazovania či v prípravnom konaní alebo v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní nebolo preukázané, že by mohla byť vo vzťahu k mojej osobe preukázaná subjektívna stránka zločinu, ktorý mi je kladený za vinu podľa obžaloby, t. j. zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1., ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenia § 138 písm. a/ Tr. zák. spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.

Ak prvostupňový súd vyvodzuje závery o mojej vine vo vzťahu ku skutku pri použití výpovede svedkyne L. U. v spojení s výpoveďou spoluobvineného - spoluobžalovaného U. B., tak potom nemôžem konštatovať iné, a to len tú skutočnosť, že takéto závery sú poznačené konštrukciami na ničím hodnoverne podložených faktoch, resp. sú založené na nehodnoverne a nie jednoznačne preukázateľne zistených skutočnostiach, čiže len domnienkach poznačenými konštrukciou, na základe ktorej by snád mohlo byť možné uznať moju vinu vo vzťahu k mojej osobe za mnou označený vyššie uvedený zločin. S prihliadnutím na uvedené je potom potrebné tiež zdôrazniť časť výpovede svedkyne L. U. na hlavnom pojednávaní zo dňa 30.08. 2021, kedy na otázku môjho obhajcu (str. 35 zápisnice z hlavného pojednávania) „Viete sa vyjadriť k tejto pripomienke obž. D.?“ (ktorá otázka smerovala k môjmu vyjadreniu na časť výpovede svedkyne L. U. o skutočnostiach, či som mohol vidieť ako pôvodne spoluobžalovaný P. Q. mal na poškodeného T. zaútočiť s vyhrážkami so zbraňou), svedkyňa L. U. uviedla: „Áno viem, tým že sme boli od Q. a T. 1-1,5 metra, nemusel vidieť tú zbraň a tým, že sa rozprával so mnou, nepočul alebo nemohol počuť čo hovorí p. Q.“. Taktiež z radu doplňujúcich otázok zástupcu OP Senica na svedkyňu L. U. zaznamenaných na str. 35 z hlavného pojednávania zo dňa 30.08. 2021 nevyplývalo, že by som mal mať vedomosť že spoluobžalovaný P. Q. mal použiť zbraň pri konfrontácii s poškodeným T.. Z jej výpovedí či už v prípravnom konaní ako i na hlavnom pojednávaní taktiež hodnoverne nevyplývalo že by som mal mať vedomosť o tom, že by pôvodne spoluobžalovaný P. Q. od poškodeného T. mal vziať nejaké peniaze alebo iné veci. V kontexte s vyššie uvedeným ani z výpovede spoluobžalovaného U. B. s poukazom na obsah jeho výpovede z prípravného konania zo dňa 08.03. 2021 a následne s poukazom na obsah výpovede menovaného z hlavného pojednávania zo dňa 30.08. 2021 nevyplývali žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by mali preukazovať dôvodnosť záverov prvostupňového súdu o tom, že by som mal mať vedomosť o tom, že pôvodne spoluobžalovaný P. Q. pri konfrontácii s poškodeným T. použil zbraň, a taktiež že by som mal byť hodnoverne informovaný o tom, že od poškodeného T. pod nátlakom mal vziať peniaze alebo iné veci.

Z výpovede svedkyne L. U. síce malo vyplývať, že pôvodne spoluobvinený - spoluobžalovaný P. Q. mal poškodeného T. ohrozovať zbraňou, avšak presný moment kedy k tomu malo dôjsť, nebol nikdy v jej výpovediach hodnoverne ustálený, t. j. či to malo byť ihneď pri prvom kontakte spoluobvineného-spoluobžalovaného P. Q. s poškodeným T. alebo v nejakom inom bezprostredne nasledujúcom momente. Nikdy, či už v prípravnom konaní vo výpovedi zo dňa 04.03. 2021, ako i na hlavnom pojednávaní v jej výpovedi zo dňa 30.08. 2021, tento moment z jej strany nebol nikdy z pohľadu tých ktorých udalostí v priebehu skutku ustálený, resp. ohraničený.

V neposlednom rade je však potrebné poukázať i na ďalšie zreteľa hodné skutočnosti, ktoré vyplývali z výpovede svedkyne L. U.. Konkrétne na str. 29 z jej výsluchu na hlavnom pojednávaní zo dňa 30.08. 2021 na otázky zástupcu OP v Senici vzťahujúcej sa k získaniu vedomostí či a ako mal pôvodne spoluobžalovaný P. Q. voči poškodenému T. použiť zbraň a či som to mal vidieť aj Ja sa svedkyňa L. U. vyjadrila „Bol tam, ale či to videl, to neviem“. Svedkyňa L. U. sa na hlavnom pojednávaní dňa 30.08. 2021 vyjadrila (str. 34 z hlavného pojednávania zo dňa 30.08.2021) taktiež k otázke môjho obhajcu smerujúcej k tomu, či má vedomosť o tom, že by som sa akýmkoľvek spôsobom mal podieľať na príprave stretnutia s poškodeným T. na W. ceste. K tejto otázke uviedla: „Nie, nemám“.

Z obsahu jej výpovedí teda možno vyvodiť záver, že som nemal a nemohol byť vopred uzrozumený s tým, čo bude predmetom schôdzky s poškodeným T., a to najmä či na tomto stretnutí bude mať byť s použitím násilia a zbrane prinútený k odovzdaniu či už peňazí alebo akýchkoľvek iných vecí v jeho vlastníctve alebo držbe.

Čo sa týka svedectva L. U. v tomto konaní, je dôležité poukázať na skutočnosť, že z priebehu udalostí pred tým, ako malo dôjsť ku skutku ktorý mi je kladený za vinu, je potom potrebné brať na zreteľ výpovede nielen výpovede svedkyne L. U., ale i pôvodne spoluobžalovaného P. Q. ako i spoluobžalovaného U. B., že svedkyňa L. U. sama sa aktívne podieľa na organizácii stretnutia pri ktorom malo dôjsť k stretnutiu pôvodne spoluobžalovaného P. Q. s poškodeným T. za asistencie spoluobžalovaného U. B. a svedkyne L. U., či z vysokou pravdepodobnosťou bola informovaná o priebehu udalostí, ku ktorým by mohlo dôjsť pri stretnutí pôvodne spoluobžalovaného P. Q. a poškodeného T. pri asistencii spoluobžalovaného U. B. a jej osoby samotnej. Teda patrila k okruhu podozrivých osôb zodpovedných za skutok, ktorého časový priebeh s ďalšími skutočnosťami bol opísaný v obžalobe. V súvislosti s uvedeným je teda možné namietať že osoba podozrivá zo spáchania trestného činu nesmie byť vypočítaná ako svedok, nakoľko postavenie takej osoby má zásadné hmotnoprávne ako i procesné odlišenie od osoby svedka. Ak berieme na zreteľ ustanovenia § 127 ods. 1 Tr. por., potom svedok musí vypovedať všetko čo mu je o trestnom čine známe a teda i o páchatelovi trestného činu, teda že procesne nemôže vypovedať ako svedok vlastnej trestnej činnosti, resp. taktiež potom takáto osoba nemôže byť nútená vypovedať pravdu (k čomu je svedok zo zákona zaviazaný) o tom, čo je takejto osobe známe o trestnom čine a o osobách podozrivých z trestného činu. Trestný poriadok nakoniec počíta i s alternatívou, že podozrivá osoba z trestného činu sa môže stať i svedkom v trestnom konaní. V danom prípade by mohlo ísť o postup upravený zákonom v ustanoveniach § 205 ods. 1 Tr. por. (dočasné odloženie vznesenia obvinenia), ktorými zákonnými ustanoveniami je možné dočasne zmeniť procesné postavenie osoby, ktorá by inak taktiež mala byť v konaní obvinená, avšak takáto osoba sa môže stať svedkom až zhotovením záznamu o dočasnom odložení vznesenia obvinenia.

Ak by aj zo strany odvolacieho súdu nedošlo k akceptácii mojich tvrdení spojených s poukazom na ustanovenia § 205 ods. 1 Tr. por., potom je možné konštatovať, že orgán činné v tomto trestnom konaní dospeli k svojim záverom na základe nezákonného postupu a nezákonného získavania, a to vo vzťahu ku skutočnosti, že osoba L. U. v tomto konaní vystupuje procesne ako svedok, pričom z priebehu vykonaného dokazovania bolo nepochybné, že práve svedkyňa L. U. sa aktívne podieľala na príprave stretnutia pôvodne spoluobžalovaného P. Q., poškodeného T., za účasti - asistencie spoluobžalovaného U. B. ako i jej osoby, a teda tak ako voči pôvodne spoluobžalovanému P. Q., spoluobžalovanému U. B. a mne, i jej malo byť vznesené obvinenie za skutok, ktorý je predmetom obžaloby v tejto trestnej veci. V uvedenej súvislosti je potom brať na zreteľ zákonom bližšie upravené náležitosti a rozdiely vzťahujúce sa k výpovedi svedka v trestnom konaní a k výpovedi podozrivej, obvinenej a obžalovanej osoby v trestnom konaní. Vzhľadom k uvedenému potom nie je možné vylúčiť, že časť zodpovednosti kladenej za vinu osobám dotknutým v obžalobe, za ktorú by inak mala a musela zodpovedať svedkyňa L. U., bola takto vzniknutou situáciou prenesená na iné osoby dotknuté už uvedenou obžalobou, čo teda má potom následne i vplyv na zákonnosť, resp. nezákonnosť rozhodnutia vo vzťahu k dotknutým obvineným, resp. obžalovaným osobám v tejto trestnej veci.

Nielen s poukazom k výpovedi svedkyne L. U., ale i z výpovedi ďalších osôb prítomných na mieste kde malo dôjsť ku skutku opísanom v obžalobe, t. j. z výpovedí poškodeného T., pôvodne spoluobžalovaného P. Q., ako i z výpovede spoluobžalovaného U. B., nielen v prípravnom konaní, ale ani na hlavnom pojednávaní neboli produkované žiadne dôkazy a teda vedomosti o tom, že by som pri incidente s poškodeným T. mal mať u seba zbraň, ktorú by som následne použil akýmkoľvek spôsobom proti poškodenému. Z výpovedí uvedených osôb taktiež nevyplynuli žiadne také hodnoverné a presvedčivé skutočnosti, ktoré by neboli poznačené akýmkoľvek pochybnosťami o tom, že s poškodeným som došiel do konfliktu v momente, kedy na neho mal súčasne zaútočiť so zbraňou i pôvodne spoluobžalovaný P. Q.. V uvedenej súvislosti opätovne poukazujem na moje vyjadrenia a výpovede či už z prípravného konania ako i hlavného pojednávania. A v neposlednom rade musím poukázať i na pripomienku - vyhlásenie (str. 14 zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 30.08.2021) pôvodne spoluobžalovaného P. Q. k mojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 30.08. 2021, kde výslovne uviedol: „V skutočnosti obžalovaný D. o ničom nevedel, bol do toho zatiahnutý omylom. A to je asi všetko.“

Z radu všetkých vyššie uvedených skutočností nepochybne musí vyplývať, že som na poškodeného T. v čase skutku opísaného v obžalobe neútočil so zbraňou. Z uvedených skutočností taktiež vyplýva, že som nebol vopred uzročený a stotožnený s tým, čo sa na mieste skutku opísaného v obžalobe má udiať. Z uvedených skutočností taktiež v žiadnom prípade hodnoverne nevyplýva, že som mal fyzický incident s poškodeným T. v momente kedy vo vzťahu k poškodenému T. mal použiť zbraň pôvodne spoluobžalovaný P. Q., ktorý pri použití zbrane mal od poškodeného T. údajne vymáhať a žiadať peniaze, prípadne vymáhať a žiadať iné veci. Súd prvého stupňa z vykonaného dokazovania jednoznačne nemal zistené dôkazy vo vzťahu k mojej osobe tak, aby vo vzťahu k mojej osobe mohol dôjsť bez akýchkoľvek pochybností k presvedčeniu, že som sa dopustil takého konania ako to bolo

opísané v obžalobe. K takým záverom, k akým dospel vo vzťahu k mojej osobe súd prvého stupňa pri jeho rozhodovaní vo veci samej, nemajú oporu a podklad v žiadnom priamom dôkaze, ktorým mohlo byť preukázané, že som sa dopustil takého konania ako mi to kládla vo svojej obžalobe OP v Senici. Ak v priebehu trestného konania vzniknú, a to v danom prípade vo vzťahu k mojej osobe nepochybné existujú pochybnosti o tom, či som sa v skutočnosti mohol dopustiť skutku nepochybné tak, ako to uviedla vo svojej obžalobe, tak potom sa súd musí dôsledne pridržiavať jednej zo zásad v trestnom konaní pri rozhodovaní vo veci samej, a to pridržiavať zásady „In dubio pro reo“ - t. j. „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“. V danom prípade vo vzťahu k mojej osobe súd prvého stupňa túto uvedenú zásadu nezohľadnil napriek tomu, že nemal resp. nedisponoval pri svojom rozhodovaní vo veci samej žiadnymi priamymi nespochybniteľnými dôkazmi, na základe ktorých by mohol bez akýchkoľvek pochybností voči mne ustáliť moju zodpovednosť za spáchanie skutku opísaného v obžalobe ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenia § 138 písm. a/ Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.

Z mojej strany je tiež potrebné opakovane zdôrazniť, že na stretnutie s poškodeným T., kde sa mali udiať skutky, ktoré sú predmetom trestného stíhania v tejto trestnej veci, som išiel s pôvodne obžalovaným P. Q. a so spoluobžalovaným U. B.. Ani jeden z menovaných, tak ako ostatní svedkovia vypočutí v tejto trestnej veci, nikdy neuviedli, že by som mohol byť vopred uzrozumený s tým, čo sa konkrétne má udiať na mieste kde malo dôjsť ku skutku opísaného v obžalobe, teda že by som mal mať vopred vedomosť po dohode s inými osobami o tom, že pri stretnutí s poškodeným T. k dôjde k použitiu násillia pri použití zbrane za účelom zmocniť sa jeho akejkolvek finančnej hotovosti alebo ním vlastnených vecí. Ak aj následne k takému skutku v skutočnosti došlo, opakovane zdôrazňujem že nielen Ja, ale podľa mojich vedomostí nikto zo zúčastnených osôb žiadnu zbraň nemal, resp. nevidel žiadnu zbraň som u nikoho zo zúčastnených v rozhodnom momente nevidel. Taktiež do fyzického kontaktu - incidentu s poškodeným T. som nedošiel v momente, v ktorom momente mal voči poškodenému T. použiť zbraň pôvodne spoluobžalovaný P. Q.. Taktiež pri mojom fyzickom incidente s poškodeným T. som nežiadal od poškodeného T. žiadne peniaze a ani veci. Pri mojom fyzickom incidente - kontakte s poškodeným T. od poškodeného T., a ani v mojej prítomnosti od poškodeného T. nepožadovala žiadna iná osoba či peniaze alebo iné resp. toho som v žiadnom prípade priamym svedkom nebol. Ak aj boli poškodenému T. odňaté nejaké peniaze alebo iné veci v čase skutku opísaného v obžalobe, následne som sa žiadnym spôsobom nepodieľal na delení a následnom prevzatí akýchkoľvek hodnôt odňatým poškodenému T. v čase skutku opísaného v obžalobe. Tieto všetky mnou uvádzané skutočnosti nespochybniteľne vyplývajú z výsluchov všetkých osôb, ktoré v tejto trestnej veci boli vypočuté či už v prípravnom konaní alebo na hlavnom pojednávaní v tejto trestnej veci.

Okrem mojich vyššie uvedených dôvodov môjho odvolania v tejto veci, považujem za potrebné poukázať i na judikatúru súdov súvisiacu s právnou kvalifikáciou skutku za ktorý som v tejto trestnej veci stíhaný. Týmto teda poukazujem na Rozsudok NS ČSSR zo dňa 27.03.1968, sp. zn. 7Tz 4/68 v zbierke rozhodnutí publikovaný pod R č 34/1968 - Není spolupáchateľstvom trestného činu lúpeže, jestli že jeden ze spoluobvinených využije k uskutočnení úmyslu zmocniť se cizí věci stavu bezbrannosti oběti, který byl bez dorozumění s ním za tím účelem vyvolán druhým ze spoluobvinených a Rozsudok NS SR zo dňa 18.08.1970, sp. zn. 1 To 32/70 - v zbierke rozhodnutí publikovaný pod R č. 57/1970 - u spolupáchateľstva sa vyžaduje spoločný úmysel spolupáchateľov zahrňujúci ako ich spoločné konanie, tak sledovanie spoločného cieľa (ohrozenie alebo porušenie záujmu chráneného Trestným zákonom). Nejde o spolupáchateľstvo, ak páchatelia súbežne útočia proti tomu istému predmetu útoku, ale každý z nich sleduje iný cieľ.“

12. S poukazom na vyššie uvedené je obhajoba toho názoru, že odvolanie je dôvodné, preto žiada odvolací súd, aby podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a postupom podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie, prípadne ak odvolací súd zistí, že sú naplnené podmienky podľa § 322 ods. 3 Tr. por., teda podmienky na rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej, obhajoba žiada, aby odvolací súd obž. D. spod obžaloby pre podozrenie zo spáchania skutku právne kvalifikovaného ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. a/ Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. oslobodil.

13. Obž. D. zahlasené odvolanie doplnil ďalším písomným podaním prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jaroslava Máleka, v ktorom uviedol nasledovné:

„Týmto predkladám doplňujúce dôvody k môjmu odvolaniu proti rozsudku Okresného súdu v Senici pod sp. zn. 1T/56/2021 zo dňa 18.10.2021.

Týmto dôvodom je tá skutočnosť, že v označenej veci som bol obžalovaný pre a/ zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenia § 138

písm. a/ Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a b/pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.

Rozhodnutím vyššie uvedeného súdu som bol následne uznaný vinným a odsúdený pre zločin spáchania lúpeže pri použití ustanovení § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h/ Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. v súvislosti s čím mi bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov a 8 (osem) mesiacov.

Právna kvalifikácia obžaloby ako i moje následné uznanie viny a odsúdenie „malo vychádzať z toho že trestné činy uvedené pod bodmi a/,b/, tohto písomného podania som mal spáchať v jednočinnom súbehu týchto trestných činov. K veci uvádzam, že k jednočinnému súbehu uvedených trestných činov dôjsť nemohlo, nakoľko samotný zákon (Trestný zákon) takýto jednočinný súbeh uvedených trestných činov vylučuje. Táto skutočnosť vyplýva už zo samotného komentára a výkladu Trestného zákona vzťahujúcich sa k ustanoveniam druhej hlavy, prvého dielu, zločinu lúpeže - § 188 Trestného zákona. Z pohľadu uvedenej skutočnosti je teda odsudzujúce rozhodnutie okresného súdu vo vzťahu k jeho osobe nezákonné.“

14. V dodatku odvolania následne obhajoba sformulovala konečný návrh v rovnakom znení, ako je uvedený v bode 12.

15. Odvolania, vrátane ich doplnení, boli zaslané prokuratúre, ktorá sa k nim nevyjadřila.

16. Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného 2. decembra 2021.

17. Za účelom prejednávania uvedených odvolaní nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 17. marca 2022. Verejného zasadnutia sa zúčastnili prokurátorka, obhajcovia obžalovaných JUDr. Adrián Cako a JUDr. Jaroslav Málek. Účasť obžalovaných z ÚVV a ÚVTOS Leopoldov bola zabezpečená prostredníctvom video-konferenčného zariadenia podľa § 61b Tr. por., obhajoba voči tomuto postupu neuplatnila žiadne výhrady. Verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti poškodených, ktorí sa napriek riadnemu a včasnému upovedomeniu na verejné zasadnutie nedostavili.

18. Pokiaľ ide o dokazovanie, krajský súd ho nedopíňal, nakoľko žiadne návrhy v tomto smere neboli.

19. V rámci konečných návrhov prokurátor navrhol zamietnuť obe odvolania ako nedôvodné. Obaja obhajcovia sa pridržali písomne zdôvodnených odvolaní a konečných návrhov tam uvedených. Pokiaľ ide o obžalovaných, títo sa pridržali vyjadrení svojich obhajcov.

20. Podľa § 317 ods. 1 Tr. por., ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Tr. por., ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por., odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

21. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaných odvolaní na to oprávnenými osobami - obžalovanými - postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov, proti ktorým odvolanie podali, ako aj správnosť postupu konania, ktoré

týmto výrokom predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

22. Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že obe odvolania sú sčasti dôvodné, konkrétne u obž. B. je odvolanie dôvodné čo do výroku o treste a u obž. D. čo do právnej kvalifikácie skutku a nadväzne aj čo do výroku o treste.

Obžalovanými namietané chyby konania

23. Oba obžalovaní namietali chybu konania, ktorá mala predchádzať výroku o vine, konkrétne tú, že okresný súd pri ustálení ich viny prihliadol aj na podľa ich názoru nezákonné výpovede L. U. v procesnom postavení svedkyne. Podľa názoru oboch obžalovaných mala byť menovaná vzhľadom na mieru svojej účasti na skutku stíhaná od začiatku ako spoluobvinená, ergo vôbec nemala vystupovať v konaní v procesnom postavení svedka, resp. že v takej pozícii mohla vystupovať až potom, ako by je bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia postupom podľa § 205 ods. 1 Tr. por., k čomu ale nedošlo. Z uvedeného dôvodu podľa ich názoru na výpovede L. U. nemalo byť vôbec prihliadané.

24. Túto námietku obžalovaní uplatnili už v konaní pred okresným súdom, ktorý k nej na str. 40 odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že „Čo sa týka výpovede svedkyne L. U., zo spisu nevyplýva, že by bola v predmetnej veci trestne stíhaná. Bola poučená podľa § 130 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a mala právo odoprieť vypovedať, ak by si výpoveďou spôsobila nebezpečenstvo trestného stíhania. Je vecou orgánov činných v trestnom konaní a prokuratúry vyhodnotenie, či sa svedkyňa L. U. dopustila svojim konaním trestného činu alebo nie. Obhajobou uvádzané ustanovenie § 205 Tr. por. v tomto prípade aplikovať nemožno. Súd má za to, že výpoveď svedkyne L. U. je procesne použiteľná, táto bola vypočítaná kontradiktórnym spôsobom na hlavnom pojednávaní, za účasti obhajcov i v prípravnom konaní a proti jej výpovedi na hlavnom pojednávaní obhajoba nenamietala.“

25. Krajský súd sa s uvedenou argumentáciou okresného súdu stotožňuje. Obhajoba v tomto smere nepriľahavo poukazovala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. augusta 2012, sp. zn. 2To 1/201, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 4/2013 pod por. č. 53, nakoľko tam prezentované závery sa vzťahujú na osobu zadržanú ako podozrivú zo spáchania trestného činu, u ktorej platí, že ak podozrenie nebolo rozptýlené, možno v konaní vedenom pre dotknutý skutok (trestný čin) o jeho okolnostiach túto osobu vypočuť ako svedka až po vyhotovení záznamu o dočasnom odložení vznesenia obvinenia policajtom s predchádzajúcim súhlasom prokurátora podľa § 205 ods. 1, ods. 2 Tr. por. K argumentácii okresného súdu možno doplniť, že L. U. nebola v tejto veci zadržaná ako podozrivá, od samého začiatku vypovedala v tejto trestnej veci v procesnom postavení svedka, ktoré postavenie sa do konca trestného stíhania obžalovaných nezmenilo. S poukazom na uvedené je aj krajský súd toho názoru, že výpovede L. U. v procesnom postavení svedkyne sú procesne použiteľné a je možné aj o ne oprieť závery o vine oboch obžalovaných.

26. Pokiaľ obž. B. v odvolaní namietal chybu konania, že mu na hlavnom pojednávaní nebolo umožnené spraviť vyhlásenie ku skutku, ktorý je uvedený v bode 1/ rozsudku z dôvodu, že skutky pod bodom 1/ a 2/ rozsudku okresného súdu boli v obžalobe pôvodne vymedzené ako jeden skutok, čím došlo k porušeniu ust. § 257 Tr. por., túto námietku vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú.

27. Zo zápisnice z hlavného pojednávania z 30. augusta 2021 (č. I. 887 v spise) vyplýva, že obž. Kadlečík po zákonom poučení pred súdom vyhlásil, že čo sa týka lúpeže je nevinný (§ 257 ods. 1 písm. a) Tr. por.) a pokiaľ sa týka marenia výkonu úradného rozhodnutia, k tomuto sa priznáva a vyhlasuje, že je vinný, ergo robí vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., ktoré vyhlásenie následne okresný súd aj prijal.

28. Pokiaľ obž. B. namietal, že okresný súd jeho vinu oprel aj o jeho výpoveď z prípravného konania, ktorá ale bola na hlavnom pojednávaní prečítaná bez zákonom vymedzeného dôvodu, čoho dôsledkom má byť, že skutočnosti zistené jeho výsluchom v prípravnom konaní nemôžu byť podkladom na rozhodnutie, ide o námietku nedôvodnú.

29. Obž. B. sa na hlavnom pojednávaní odchýlil od svojej výpovede z prípravného konania, na čo prokurátor správne zareagoval a navrhol postupom podľa § 258 ods. 4 Tr. por. prečítať zápisnice o jeho výsluchu v procesnom postavení obvineného z 9. januára 2021 a z 8. marca 2021, ktorému návrhu súd vyhovel a čítaním poveril prokurátora. Pokiaľ obhajca pred okresným súdom namietal, že pri výpovedi z 9. januára 2021 obž. B. nemal obhajcu, ide o námietku nedôvodnú, nakoľko v tom čase u B. nebol daný dôvod povinnej obhajoby a obhajcu si v tom čase on sám nezvolil, nebola účasť obhajcu na tomto úkone nutná. Krajský súd preto konštatuje, že obe výpovede B. v procesnom postavení obvineného boli v prípravnom konaní realizované spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam Trestného poriadku a keďže boli postupom podľa § 258 ods. 4 Tr. por. na hlavnom pojednávaní riadne oboznámené, sú spôsobilým podkladom pre záver o vine obž. B..

30. Pokiaľ obž. B. namietal, že na hlavnom pojednávaní boli oboznámené celé zápisnice o jeho výsluchoch v procesnom postavení obvineného z prípravného konania, nielen tie časti jeho skorších výpovedí, kde sa vyskytli rozpory, k tomu krajský súd uvádza, že nejde o chybu konania, ktorá by mala za následok, že by sa na tieto výpovede vôbec nemalo pri hodnotení dôkazov prihliadať. Pravdou je, že v prípade rozporov vo výpovediach sa prečíta tá časť zápisnice o skoršom výsluchu obžalovaného, ktorej sa namietané rozpory priamo týkajú, obžalovaný sa na ne upozorní a zisťuje sa ich príčina. Ak sa ale objavia podstatné rozpory medzi skoršou výpoveďou obžalovaného a údajmi na hlavnom pojednávaní, možno prečítať aj celú zápisnicu o skoršom výsluchu (prípadne aj viac, ak v prípravnom konaní vypovedal opakovane), najmä ak je to potrebné z dôvodu prehľadnosti, či zrozumiteľnosti a pod. O taký prípad išlo aj v tejto trestnej veci, kedy bol identifikovaný nie jeden, ale viaceré rozpory ohľadom podstatných okolností, ktoré sa navyše nachádzali v rôznych častiach zápisníc o jeho skorších výpovediach. Za daného stavu by selektívne „vytrhávanie“ sporných častí skorších výpovedí obžalovaného z kontextu celých jeho výpovedí mohla aj podľa názoru krajského súdu pôsobiť zmätočne a neprehľadne. Podstatné v tomto smere je ale to, že bol obžalovaný vyzvaný na odstránenie rozporov a na ich príčiny, k čomu sa aj vyjadril.

31. Iné chyby konania obžalovaní nenamietali a krajský súd vlastným prieskumom nezistil také podstatné chyby konania, ktoré by mali vplyv na správnosť a úplnosť skutkových zistení a súčasne by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

32. Pokiaľ ide o konanie, preskúmaním obsahu spisového materiálu krajský súd zistil, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne a v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel k správne rozhodnutiu o vine oboch obžalovaných. Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. správne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je zrejmé aj to, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou oboch obžalovaných. Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé a spĺňa kritériá predpokladané ust. § 168 ods. 1 Tr. por. Krajský súd voči tejto časti odôvodnenia napadnutého rozsudku nemá podstatné výhrady, preto si ho v podstatných častiach osvojuje.

33. Pokiaľ ide o právne úvahy, akými sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu, s týmito sa krajský súd nestotožnil, čo bude odôvodnené ďalej v texte.

34. Súčasne je ale potrebné stranám pripomenúť, že tak okresný, ako aj krajský súd nie sú povinní dať odpoveď na všetky ich uplatnené námietky, ale len na tie, ktoré sú kľúčové pre posúdenie veci v otázke viny a na ňu nadväzujúcich výrokov o treste, náhrade škody či ochrannom opatrení. Týmto pravidlom sa riadil aj krajský súd pri argumentácii k odvolacím námietkam oboch obžalovaných.

K odvolacím námietkam obž. B. čo do výroku o vine za skutok pod bodom 1/ napadnutého rozsudku

35. Obž. B. v odvolaní v podstate namietal tie skutkové závery okresného súdu, že by on mal mať subjektívnu vedomosť o tom, že obž. D. a Q. vezie za poškodeným Janotíkom preto, aby sa títo dvaja pomocou násilia zmocnili jeho vecí, resp. že by mal byť na tom s ostatnými vopred vzájomne dohodnutý.

36. Tieto odvolacie námietky vyhodnotil krajský súd ako nedôvodné.

37. Úvodom treba uviesť, že nejde o nové námietky (tzv. novum), ale o súčasť obhajobných námietok prezentovaných obž. B. už v konaní pred okresným súdom, s ktorým sa okresný súd v napadnutom rozsudku náležite vyrovnal. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne rozviedol, na základe akých dôkazov u obž. B. ustálil jeho vinu. Jasne a zrozumiteľne uviedol, že primárne vychádzal z jeho vlastných výpovedí z prípravného konania, ktoré boli na hlavnom pojednávaní oboznámené čítaním. V nich sa obž. B. priznal, že už pred skutkom mal vedomosť o tom, že ods. Q. má odviešť za poškodeným T. na miesto činu práve preto, lebo poškodený T. ods. Q. niečo dlhoval a on to chcel späť za každú cenu, aj za cenu pár faciek. Sám obž. B. opakovane pri svojich výsluchoch priznával, že od ods. Q. mal vedomosť o tom, že poškodený T. pri odňatí vecí dostane aj pár faciek. Obž. B. bol teda s použitím násilia pri odňatí vecí poškodenému T. na stretnutí vopred uzročený, rátal s ním, dokonca podľa jeho vlastných slov mu to aj vyhovovalo, lebo poškodený T. okrem iného obťažoval aj jeho priateľku svedkyňu U. a on tak zabil dve muchy jednou ranou. Na to, že skutočne môže byť použité voči poškodenému T. násilie mohol obž. B. usudzovať aj z toho, že počas cesty na miesto činu vyzdvihli obž. D., ktorý mal ods. Q. pri čine pomôcť. V podstate zhodne v tomto smere vypovedal aj ods. Q., ktorý potvrdil, že obž. B. vedel, že na stretnutí s T. bude použité násilie a vezmú sa mu nejaké veci. Svedkyňa U. túto skutočnosť rovnako potvrdila a navyše uviedla, že obž. B. s ods. Q. sa pred skutkom v jej prítomnosti dohadovali

o tom, ako by mohli poškodeného T. okradnúť, pričom vtedy prišiel niekto z nich s nápadom, že by ho svedkyňa U. mohla niekam vylákať.

38. Nejde teda o situáciu opisovanú obž. B. v odvolaní, že voči nemu existuje jediný usvedčujúci dôkaz, resp. že u neho nastala dôkazná núdza. Ide len o zrejmú snahu obž. B., aby boli vykonané dôkazy vyhodnotené inak, konkrétne v jeho prospech. Avšak právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí stranou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov.

39. Pokiaľ sa obž. B. v odvolaní domáhal, aby súd nebral do úvahy jeho výpovede z prípravného konania, ale tie z hlavného pojednávania, krajský súd poukazuje na bod 30. tohto odôvodnenia a dodáva, že v trestnom konaní je proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25.08.2015, sp. zn. 4 Tdo/36/2015).

K právnej kvalifikácii skutku u obž. B. ohľadom skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku

40. K právnej kvalifikácii skutku u obž. B. ako pomocníka podľa § 21 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. na zločine lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., obhajoba žiadne výhrady neuplatnila. V tomto smere treba pripomenúť, že do tejto kategórie námietok (tzv. právnych) nespádajú také námietky, ktoré primárne spochybňujú správnosť skutkových zistení okresného súdu (tzv. skutkové) a až následne z toho odvodzujú nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku.

41. Vyjadrené inak, právnemu posúdeniu sa podrobujú tie skutkové zistenia, ktoré okresný súd v napadnutom rozsudku ustálil v tzv. skutkovej vete výroku o vine, nie tie skutkové závery, ktoré obž. B. prezentuje v odvolaní na podklade vlastného hodnotenia vykonaných dôkazov. Vychádzajúc z uvedeného krajský súd konštatuje, že okresný súd posúdil trestnú súčinnosť obž. B. na skutku ustálenom v napadnutom rozsudku nesprávne iba ako pomoc (vo forme odvezenia na miesto činu), lebo existencia predchádzajúcej dohody páchatel'ov, okolnosti jej vzniku, ale aj miera účasti samotného obž. B. na skutku svedčia pre záver, že je spolupáchateľom tejto trestnej činnosti, nie pomocníkom na nej. Uvedené ale nemohol krajský súd len z titulu odvolania obžalovaného zmeniť, lebo spolupáchateľstvo je vyššia forma trestnej súčinnosti ako účastníctvom vo forme pomoci, teda by išlo o zmenu k horšiemu, resp. v neprospech obž. B..

42. Podstatné ale z hľadiska právnej kvalifikácie sú správne závery okresného súdu, ktorý skutok uvedený v bode 1/ skutkovej vety výroku o vine napadnutého rozsudku u obž. B. posúdil ako účasť (pomoc) na miernejšom trestnom čine oproti obžalobe, t. j. iba na zločine lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., nakoľko ani podľa názoru krajského súdu nebolo v konaní bezpečne preukázané, že by vzájomná predchádzajúca dohoda páchatel'ov obsahovala aj použitie zbrane pri útoku zo strany ods. Q., resp. nebolo dokázané, že by obž. B. vedel o použití zbrane zo strany ods. Q. pri páchaní skutku, z ktorého dôvodu mu nemožno tento ťažší následok pripísať.

43. Len pre úplnosť krajský súd uvádza, že u obž. B. výrok o vine ohľadom skutku pod bodom 2/ napadnutého rozsudku krajský súd nepreskúmaval, nakoľko nebol napadnutý odvolaním.

K odvolacím námietkam obž. D. voči vine

44. Obž. D. v odvolaní v podstate namieta skutkové závery okresného súdu, že by mal mať subjektívnu vedomosť o tom, že ods. Q. ide za poškodeným T. preto, aby mu za pomoci násilia odňal nejaké veci, resp. namieta, že by mal byť na tom s ostatnými vopred vzájomne dohodnutý. Bránil sa tým, že bol uzrozumený len s fyzickým napadnutím poškodeného, k čomu sa aj priznáva a je ochotný za to niesť dôsledky. Rovnako popieral, že by vopred vedel o použití zbrane ods. Q., resp. že by bol na mieste útoku v čase, kedy ods. Q. zbraň použil. V tejto súvislosti namieta spôsob hodnotenia dôkazov okresným súdom a vytýkal mu, že sa nevyrovnal s jeho obhajobnými argumentami.

45. Tieto odvolacie námietky obž. D. vyhodnotil krajský súd ako nedôvodné.

46. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne rozviedol, na základe akých dôkazov u obž. D. ustálil jeho vinu. Jasne a zrozumiteľne uviedol, že primárne vychádzal zo zhodných výpovedí poškodeného T. a svedkyne U., že zbraň mala byť použitá hneď na začiatku útoku na poškodeného T., po vystúpení z vozidla, že ods. Q. na poškodeného zbraňou mieril, že obž. D. na poškodeného zaútočil fyzicky ako prvý, že svedkyňa U. zbraň u ods. Q. videla pri odchode z miesta činu, teda je zrejmé, že túto u neho musel vidieť i obž. D., ktorý prvý zaútočil na poškodeného, teda v čase keď ods. Q. na poškodeného mieril zbraňou. Obrana obž. D., že sa po prvotnom útoku vzdialil od poškodeného, lebo išiel povedať obž. B. do ich auta, aby išli za nimi a preto zbraň v rukách pôvodne ods. Q. nemohol vidieť, bola aj podľa názoru krajského súdu vyvrátená výpoveďou obž. B., ktorý vypovedal, že po nastúpení svedkyne U. do ich auta podišiel s autom od miesta útoku o niekoľko desiatok metrov ďalej, kde spolu so svedkyňou čakali, no za ten čas k nim nikto neprišiel. Až následne pri nich zastavilo auto poškodeného T. a ods. Q. mu povedal, že má ísť za nimi do T. a zhodne s ním v tomto smere vypovedala i svedkyňa U..

47. Záver okresného súdu, že obž. D. zbraň u ods. Q. videl, napriek tomu spolu s ods. Q. útočil ďalej na poškodeného vyplýva aj podľa názoru krajského súdu z výpovede poškodeného T., ktorý uviedol, že obž. D. videl, ako mu ods. Q. berie peniaze, keďže tam stál pri ňom, peniaze poškodený nechcel vydať, takže si držal zvnútra bundy peňaženku, táto mu bola vytrhnutá aj s vreckom bundy, čo preukazuje aj fotodokumentácia (obrázok č. 15) vyhotovená k zápisnici o prehliadke tela poškodeného a obdobnom úkone. Ak obž. D. videl v rukách ods. Q. zbraň, ale neupustil od útoku na poškodeného, stotožnil sa s konaním ods. Q., konal ako spolupáchateľ.

48. Navyše aj ods. Q. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní potvrdil, že obž. D. porozprával o svojej minulosti s poškodeným T., čo medzi nimi vzniklo, povedal mu, že si tam ide pre drogy, pričom obž. D. mu vyšiel v ústrety a išiel s ním. Nakoniec aj obž. D. priznal, že mu ods. Q. pretým hovoril o tom, že má s poškodeným T. nevyriešené účty. V prečítanej výpovedi z prípravného konania z 9. januára 2021 obž. D. sám priznal, že sa pred útokom pýtal ods. Q. o čo sa jedná, ten mu povedal, že má s poškodeným T. problémy, že mu niečo dlží a skrz drogy, že za ním nechce ísť sám, že chce, aby mu obž. D. išiel kryť chrbát. K rozporom sa na otázku prokurátora vyjadriť nevedel, nepamätal si to.

49. Ak na základe takto vykonaného dokazovania okresný súd uzavrel, že medzi obž. D. a ods. Q. existovala vzájomná dohoda o fyzickom napadnutí a olúpení poškodeného T., tak týmto záverom nemožno nič vytknúť. Ani pozornosti krajského súdu neušlo, že obž. D. v tomto smere v priebehu konania menil svoje výpovede s cieľom zbaviť sa zodpovednosti za spáchaný trestný čin lúpeže so zbraňou, pričom na hlavnom pojednávaní bola aj vo výpovedi ods. Q. cítiť zrejme snaha vyviníť obž. D. v rozpore s tým, čo ods. Q. uvádzal v prípravnom konaní, ktorú snahu ods. Q. na hlavnom pojednávaní ukončil slovami, že „v skutočnosti obž. D. o ničom nevedel, bol do toho zatiahnutý omylom.“ Faktom ale zostáva, že ods. Q. následne urobil vyhlásenie o vine vo vzťahu ku skutku tak, ako mu ho za vinu kládla obžaloba (teda aj k existencii vzájomnej dohody páchatel'ov na fyzickom napadnutí a olúpení poškodeného), ktoré vyhlásenie bolo aj okresným súdom prijaté a za takýto skutok bol aj odsúdený rozsudkom Okresného súdu Senica zo 14. októbra 2021, sp. zn. 1T/82/2021, právoplatným 14. októbra 2021, na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením do ústavu na výkonu trestu s minimálnym stupňom stráženia.

50. Možno preto uzavrieť, že vykonané dokazovanie jednoznačne svedčí pre záver, že obž. D. dobre vedel, čo sa bude diať na mieste činu, že tam bude použité násilie preto, aby ods. Q. získal späť to, čo mu poškodený T. údajne dlhoval, na poškodeného útočili súbežne, preto počul aj výzvy na vydanie týchto vecí zo strany ods. Q., pričom musel vidieť aj zbraň v rukách ods. Q. a s jej použitím byť uzročený, keďže ods. Q. zbraň použil hneď na začiatku útoku po vystúpení z vozidla, o čom vypovedal nielen poškodený T., ale aj svedkyňa U.. Úmysel obž. D. dokresľuje aj fakt, že násilie voči poškodenému T. on použil ako prvý ihneď po vystúpení z vozidla „nečakajúc, kým sa situácia zvrhne a ods. Q. bude potrebovať pomoc“, hoci sám uvádzal, že tam išiel „len kryť ods. Q. chrbát.“

51. Správne postupoval okresný súd aj vtedy, keď oproti obžalobe vypustil skutkové zistenie, že obž. D. mal u seba svoju vlastnú zbraň - nôž, o čom vypovedala v prípravnom konaní len svedkyňa L. U., ktorá si však už v neskoršej výpovedi tým nebola istá a žiaden iný dôkaz v tomto smere produkovaný nebol. Správne tiež u obž. D. okresný súd vypustil zo skutku, že by sa vyhrážal poškodenému vo dvore rodinného domu s č. p. XXX v T., nakoľko toto vykonaným dokazovaním, najmä však výpoveďou poškodeného T. bezpečne preukázané nebolo.

52. Ani v prípade obž. D. teda nejde o situáciu opisovanú v odvolaní, že voči nemu neexistuje jediný usvedčujúci dôkaz, resp. že u neho nastala dôkazná núdza vo vzťahu k trestnému činu lúpeže. Ide len o zrejme snahu tohto obž. D., aby boli vykonané dôkazy hodnotené inak, v jeho prospech. Avšak právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Sú

neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí stranou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov.

K odvolacím námietkam obž. D. čo do právneho posúdenia skutku

53. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, aby skutok, z ktorého bol obžalovaný uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete výroku o vine rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty trestného činu. Námietky spochybňujúce správnosť právnej kvalifikácie preto musia vychádzať zo skutkového stavu ustáleného okresným súdom v skutkovej vete. Do tejto kategórie preto nespádajú námietky, ktoré primárne spochybňujú správnosť skutkových zistení okresného súdu, z ktorých až následne odvodzujú nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku.

54. Vyššie uvedenému kritériu zodpovedá odvolacia námietka obž. D., že jednočinný súbeh trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. a ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. je vylúčený.

55. Okresný súd konanie obž. D. opísané v skutkovej vete výroku o vine právne kvalifikoval ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., ako aj prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., rovnako formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., nakoľko bolo preukázané, že tento spoločným konaním proti inému použil násilie a hrozbu bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou a spoločným konaním inému úmyselne ublížil na zdraví.

56. Chybou bolo, že okresný súd v rámci právnej kvalifikácie výslovne neuviedol, či súbeh týchto trestných činov považoval za jednočinný alebo viacčinný. Z výroku o treste u obž. D., konkrétne z použitých ust. § 37 písm. h), § 41 ods. 1 Tr. zák. je však zrejmé, že podľa názoru okresného súdu malo ísť o súbeh jednočinný. Tomuto záveru inak zodpovedá aj opis skutku obsiahnutý v bode 1/ skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku, kde je zrejmé, že násilie voči poškodenému Janotíkovi bolo použité s cieľom prinútiť ho vydať veci, pričom práve pri tomto násilí došlo takému poškodeniu zdravia, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného T.. Táto ujma na zdraví zodpovedá kvalifikačne prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák.

57. V takom prípade (jednočinného súbehu) je ale námietka obž. D. dôvodná, nakoľko doterajšia súdna prax skutočne ustálila, že ak pri lúpeži zároveň dôjde k ublíženiu na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., ako v tomto prípade, je ujma na zdraví už zahrnutá v skutkovej podstate zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. a preto jednočinný súbeh týchto trestných činov je vylúčený (R 1/1980).

58. S poukazom na zistené porušenie Trestného zákona v neprospech obž. D. krajský súd jeho odvolaniu vyhovel a postupom § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu ohľadom obž. D. v celom rozsahu a na podklade úplného dokazovania vykonaného pred okresným súdom, pri nezmenených skutkových zisteniach obsiahnutých v napadnutom rozsudku, sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol tak, že obž. D. na predmetom skutkovom základe uznal za vinného iba zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.

59. Pokiaľ ide o námietky obž. D. ohľadom formy jeho trestnej súčinnosti ako spolupáchateľa podľa § 20 Tr. zák., krajský súd poukazuje na ust. § 20 Tr. zák., podľa ktorého ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

60. Okresný súd v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku okrem iného ustálil, že „....obž. D., obž. B. a ods. Q. po predchádzajúcej vzájomnej dohode spočívajúcej vo fyzickom napadnutí a olúpení poškodeného....priviezol ods. P. Q., ktorý držal v ruke pištoľ a obž. U. D. a ktorí po tom ako vystúpili z vozidla fyzicky napadli poškodeného tak, že ho udierali do oblasti tváre a kopali ho, pri tom poškodený spadol na zem a ods. P. Q. namieril na hlavu poškodeného pištoľ, udrel poškodeného rukoväťou pištole do tváre a vyhrážal sa mu zabitím a od poškodeného žiadali všetky peniaze a následne ods. P. Q. trhal poškodenému vrecko na bunde, kde mal poškodený peňaženku, na čo poškodený peňaženku vydal....“

61. K uvedenému je potrebné dodať, že predpokladom trestnej zodpovednosti spolupáchateľ'ov (aspoň dvoch) je ich vzájomná dohoda na tom, že spáchajú trestný čin. Spoločné konanie, ktoré sa pri spolupáchateľstve predpokladá, môže prebiehať súčasne, alebo môže postupne na seba nadväzovať. O spáchanie trestného činu spoločným konaním ide v uvedenom zmysle aj vtedy, ak jednotlivé zložky spoločnej trestnej činnosti naplnil každý zo spolupáchateľ'ov, alebo len niektorý zo znakov konania uvedeného v konkrétnej skutkovej podstate trestného činu, resp. aj vtedy, ak síce samy osebe nenapíňajú znaky konania uvedeného v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného

zákona, avšak vo svojom súhrne tam uvedené konanie naplňajú. Úmysel pri spolupáchateľstve smeruje k spáchaniu trestného činu spoločným konaním. Pri spolupáchateľstve sa vyžaduje spoločný úmysel spolupáchateľov, zahrnujúci tak ich spoločné konanie, ako aj spoločné spôsobenie následku - porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom. Spoločný úmysel nemožno stotožňovať s výslovnou dohodou páchatel'ov. Pre vyvodenie trestnej zodpovednosti stačí aj dohoda konkludentná. Každý zo spolupáchateľov si však musí uvedomovať, že jeho konanie a konanie ostatných spolupáchateľov smeruje k spoločnému spáchaniu trestného činu, resp. aspoň s tým byť uzrozumený. Teda spolupáchateľstvo z hľadiska ustanovenia § 20 Tr. zák. vyžaduje spoločné konanie a spoločný úmysel spáchať trestný čin, pričom spoločné konanie môže prebiehať nielen súčasne, ale aj postupne, pokiaľ na seba časovo nadväzuje a konanie každého spolupáchateľa je článkom reťaze spoločných činností, v ktorom predchádzajúca činnosť je bezprostrednou a nutnou súčasťou ďalšej činnosti, a takéto spoločné konanie smeruje k priamemu vykonaniu trestného činu a vo svojom celku tvorí jeho skutkový podstatu.

62. Konanie oboch obžalovaných a ods. Q. opísané v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku podľa názoru krajského súdu zodpovedá právna kvalifikácia spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. Pokiaľ bol trestný čin spáchaný spoločným konaním, tak každý zo spolupáchateľov zodpovedá zásadne za trestný čin v celom jeho rozsahu. Prečo obž. D. zodpovedá aj za použitú zbraň ods. Q., čím je daný kvalifikačný znak závažnejším spôsobom konania - so zbraňou podľa § 138 písm. a) Tr. zák., a prečo obž. B. nie, k tomu sa krajský súd vyjadril vyššie v texte.

K trestom všeobecne

63. Krajský súd považuje za potrebné na úvod pripomenúť niektoré teoretické východiská rozhodné pre ukladanie trestu.

64. Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

65. Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

66. Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

67. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom doplňujú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

68. Ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich. V stručnosti treba uviesť, že princíp ukladania úhrnného trestu podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. spočíva v tom,

že páchatelovi dvoch alebo viacerých trestných činov je ukladaný trest v rámci trestnej sadzby činu najprísnejšie trestného, pričom sa musí v tomto výroku odraziť aj skutočnosť, že nejde iba o trest za tento trestný čin, ale i za ďalšie, zbiehajúce sa trestné činy. To sa premietne v priznaní priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., teda že páchatel spáchal viac trestných činov, čo ale neplatí, ak sa trest ukladá aj s použitím tzv. asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák.

69. Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnuť podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 ods. 4 Tr. zák. prihliadnuť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. Podľa § 34 ods. 5 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmere prihliadne súd u spolupáchateľov aj na to, ako mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu.

70. Z uvedených kritérií krajský súd pri posudzovaní zákonnosti a primeranosti uložených trestov vychádzal.

K odvolaniu obž. D. a proti výroku o treste

71. Pokiaľ ide o konanie predchádzajúce tomuto výroku, okresný súd ohľadom tohto výroku dokazovanie vykonal zákonným spôsobom a v dostatočnom rozsahu, čo nakoniec obž. D. ani nenamietal.

72. Okresný súd ukladal obž. D. nepodmienečný trest odňatia slobody pri konštatovaní prevahy priťažujúcich okolností s použitím ust. § 38 ods. 4 Tr. zák. v rámci trestnej sadzby trestu odňatia slobody uvedenej v ust. § 188 ods. 2 Tr. zák. zvýšenej o jednu tretinu, t. j. v rozpätí od 8 rokov a 8 mesiacov do 12 rokov. V tejto sadzbe mu uložil nepodmienečný trest odňatia slobody na samej dolnej hranici, t. j. 8 rokov a 8 mesiacov.

73. Vzhľadom na vyššie uvedené pochybenie okresného súdu v právnej kvalifikácii skutku u obž. D., tento v odvolaní potom dôvodne namietal aj priznanie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., že spáchal viac trestných činov. Z dôvodov prezentovaných vyššie v texte sa obž. D. dopustil len jedného trestného činu, preto mu táto priťažujúca okolnosť jednoznačne nepatrí. Pokiaľ ide o poľahčujúce okolnosti, tieto u obž. D. ani krajský súd nezistil.

74. Na základe vyššie uvedených skutočností krajský súd potom, ako vo vzťahu k obž. D. zrušil výrok o vine a znovu sám rozhodol o vine na rovnakom skutkovom základe pri zmenenej právnej kvalifikácii, potom sám rozhodol aj o treste pre obž. D. tak, že mu podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2, § 41 ods. 2 Tr. zák., uložil úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody na samej dolnej hranici zákonného rozpätia, konkrétne vo výmere 7 rokov, ktorý s poukazom na okolnosti prípadu, osobu obžalovaného a možnosti jeho nápravy, ale aj mieru jeho účasti na spáchanom trestnom čine, považoval za primeraný a spravodlivý. Takto uložený trest podľa názoru krajského súdu splní svoju funkciu nielen z hľadiska individuálnej, ale aj generálnej prevencie a zároveň morálne odsúdi konanie obžalovaného.

75. Dôvody na aplikáciu ust. § 39 Tr. zák. u obž. D. ani krajský súd nezistil.

76. Pokiaľ ide o tzv. vonkajšiu diferenciaciu výkonu trestu odňatia slobody, krajský súd z napadnutého rozsudku prevzal ako stavu veci a zákonu zodpovedajúci výrok, ktorým okresný súd obž. D. zaradil s použitím § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože dosiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

K odvolaniu obž. B. proti výroku o treste

77. Pokiaľ ide o odvolanie obž. B. čo do výroku o treste, krajský súd ho považuje za dôvodné.

78. Pokiaľ ide o konanie predchádzajúce tomuto výroku, obžalovaný mu žiadne chyby nevytýkal a krajský súd ich vlastným prieskumom nezistil. Okresný súd ohľadom tohto výroku dokazovanie vykonal zákonným spôsobom a v dostatočnom rozsahu.

79. Pokiaľ ide o pomer a mieru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, okresný súd správne u tohto obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Pokiaľ sa obžalovaný domáhal priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák., že sa k spáchaniu trestného činu priznal a úprimne ho oľutoval s poukazom na realizované vyhlásenie o vine, tu okresný súd správne uviedol, že pri ukladaní úhrnného trestu za viac trestných činov je možné na túto poľahčujúcu okolnosť prihliadnuť len vtedy, ak sa páchatel prizná k spáchaniu všetkých zbiehajúcich sa trestných činov a tieto aj úprimne oľutuje, čo nie je tento prípad, keďže obž. B. spáchanie lúpeže popieral.

80. Pokiaľ ide o priťažujúce okolnosti, okresný súd správne u obž. B. zistil priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák., že už bol za trestnú činnosť odsúdený, keďže súdený trestný čin lúpeže spáchal v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia vo veci Okresného súdu Senica sp. zn. 0T/32/2020.

81. Okresný súd však pochybil, keď u obž. B. konštatoval aj existenciu priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., že spáchal viac trestných činov a súčasne mu ukladal aj úhrnný trest s použitím tzv.

asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. Ich súčasné zohľadnenie nie je možné, nakoľko by sa tá istá okolnosť pri ukladaní trestu zohľadňovala až dva krát, čo ust. § 38 ods. 1 Tr. zák. výslovne zakazuje.

82. Na základe vyššie uvedených skutočností krajský súd odvolaniu obž. B. vyhovel a postupom § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu u obž. B. vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a na podklade úplného dokazovania sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol tak, že mu podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., za použitia § 37 písm. m), § 38 ods. 4, § 41 ods. 2 Tr. zák. uložil úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov, nakoľko vyššie uvedené pochybenie v konečnom dôsledku nič nezmenilo na fakte, že u obž. B. stále prevažujú priťažujúce okolnosti nad poľahčujúcimi (1:0), v dôsledku čoho bolo potrebné postupom podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby ust. v § 188 ods. 1 Tr. zák. o tretinu, z 3 rokov na 4 roky a 8 mesiacov.

83. Pokiaľ teda ide o výmeru uloženého trestu, táto je stále na samej dolnej hranici modifikovanej trestnej sadzby a ako taká aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre ukladanie trestu v zmysle ust. § 34 Tr. zák. Vyjadrené inak, takýto trest je primeraný a spravodlivý tak okolnostiam prípadu, ako aj osobe páchatela a miere jeho účasti na spáchanom zločine lúpeže, ktorý trest splní svoju funkciu nielen z hľadiska individuálnej, ale aj generálnej prevencie a zároveň morálne odsúdi konanie obž. B..

84. Pokiaľ ide o tzv. vonkajšiu diferenciaciu výkonu trestu odňatia slobody, krajský súd z napadnutého rozsudku prevzal ako stavu veci a zákonu zodpovedajúci výrok, ktorým okresný súd obž. B. zaradil s použitím § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože pred spáchaním aktuálne súdených trestných činov nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

85. Pokiaľ ide o trest prepadnutia veci opísanej v enunciiate, tento výrok krajský súd prevzal z napadnutého rozsudku ako vecne správny a zákonný, keď obžalovaný voči tomuto trestu žiadne výhrady neuplatnil a krajský súd vlastným prieskumom žiadne pochybenia v tomto smere nezistil.

86. Pre úplnosť treba uviesť, že obž. B. za zbiehajúci sa prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. mal byť jednoznačne sankcionovaný aj trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke. Nakoľko ale uvedené ušlo nielen pozornosti okresného súdu, ale aj dozorového prokurátora, ktorý odvolanie v neprospech obžalovaného nepodal, nebolo možné toto zásadné pochybenie napraviť (bráni tomu zásada zákazu zmeny k horšiemu vyjadrená v ust. § 322 ods. 3 Tr. por.).

K uloženému ochrannému opatreniu

87. Podľa § 317 ods. 2 Tr. por., ak bolo podané odvolanie v prospech obžalovaného proti výroku, ktorým bol uznaný za vinného, a odvolací súd tento výrok nezrušuje, preskúma v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste a ďalších výrokov, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

88. S poukazom na cit. ust. § 317 ods. 2 Tr. por. krajský súd u obž. B. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku o ochrannom liečení, tiež konanie mu predchádzajúce, no žiadne pochybenia nezistil. Ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou bolo obž. B. uložené dôvodne, na podklade riadneho dokazovania vykonaného ohľadom tohto výroku. Tu v podrobnostiach krajský súd poukazuje na správne a vyčerpávajúce odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku, ktoré si krajský súd v celom rozsahu osvojuje. Toto ochranné opatrenie spolu s uloženým trestom napomôže u obž. B. k dovŕšeniu jeho nápravy.

K náhrade škody

89. S poukazom na vyššie cit. ust. § 317 ods. 2 Tr. por. krajský súd preskúmal aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku, ktorým okresný súd postupom podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal oboch poškodených s ich nárokmi na náhradu škody na civilný proces, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce.

90. Ani jeden z obžalovaných tomuto výroku, či konaniu mu predchádzajúcemu, pochybenia nevytýkal. Nakoniec, z hľadiska riadne a včas uplatnených nárokov poškodených na náhradu škody išlo z pohľadu oboch obžalovaných o výrok pre nich najpriaznivejší, ktorí len na podklade odvolaní obžalovaných by nebolo možné zmeniť v ich neprospech ani vtedy, ak by ho krajský súd za vecne správny nepovažoval.

Zhrnutie

91. Z dôvodov prezentovaných vyššie v texte krajský súd odvolaniam obž. Richtera a Kadlečíka na verejnom zasadnutí vyhovel a sám rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozsudku.

92. Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.